

Lindring af skjult Nød, til Mildnelse af stolte Sinds Frygt for Ydmygelse, til Spredning af Forsørgerens Bekymring for sit Hjems Opløsning — mange og vigtige Omraader. Men ved Spørgsmaalet om den næste Generations Ernæring eller Underernæring har Velgørenheden intet Ærinde. Saa sandt som ethvert Folks Ledere har til Pligt at overlevere Efterfølgerne et Samfund, der er sundere og mere egnet til Samfundsarbejde end det, som de modtog, saa sandt er det efterhaanden gaaet op for Lovgivningsmagten, og det er en Vinding, som ikke maa tabes igen, at Omsorgen for den næste Generations Ernæring eller Kampen mod dens Underernæring lige saa vel som Omsorgen for den næste Generations hygiejniske Forhold, Omgivelser og Oplysning sker hverken i og for sig for Forældrenes Skyld eller for Børnenes Skyld, men for det kommende Samfunds Skyld, i hvilket hver enkelt af den følgende Generation skal være Medarbejder for paa ny at overlevere Samfundet til deres Efterfølgere. Ogsaa for denne Sammenblanding er det ærede Medlem fra Vervingen fritaget.

Denne ulyksalige Idé at gøre Børneernæringen til et Spørgsmaal om Skolebespisning blev endnu en Omgang forværreligere derved, at Børneernæringen i Loven af 1902 ydermere som Skolebespisning blev sat i Forbindelse med Velgørenheden; og selv om Administrationen, saaledes som den tidligere Kultusminister Appel oplyste, efterhaanden har løst dette Forhold mellem Velgørenheden og Skolebespisningen, er Forbindelsen der officielt endnu, og den fordunkler stadig Sagen.

Det ærede Medlem fra Vervingens Betæneligheder laa paa et andet Punkt. Han erkender, at Børnene ikke maa sulte, han har ikke noget imod, at Kommunerne faar et Tilhold derom i Loven, han indrømmer, at § 2 ikke angaar Skolebespisning og ikke anordner samlet Bespisning, men ogsaa aabner Udvej for Naturalieforplejning, Hjemmebespisning og enhver Form, der sikrer, at Børnene ikke underernæres. Saa langt gaar vi altsaa ganske jævnsides. Det ærede Medlem fra Vervingens Betæneligheder ligger i den Mulighed, der er givet Indenrigsministeren for Indskriden, dog saaledes — det gør jeg opmærksom paa —, at det ærede Medlems Betæneligheder ikke bunder i principielle Hensyn. Det er ogsaa ganske klart, at det ærede Medlem fra Vervingen, der som Indenrigs-

minister har været med til at gennemføre Loven om Arbejdsanvisning og selv har foreslaaet Mulighed for Regeringen til Indskriden overfor Kommunerne i visse Tilfælde, kan ikke principielt betragte det som en Indskrænkning i Kommunernes Selvstyre, at Indenrigsministeren, hvis det viser sig nødvendigt i et bestemt Forhold, skal kunne skride ind. Det ærede Medlem fra Vervingens Betæneligheder ligger deri, at han mener, at Kommunerne ifølge § 2 — hvis der skal være nogen Mening i denne Paragraf — maa være forpligtede til paa Forhaand at angive, hvorledes de anordner denne Børnebespisning, og at Ministeriet, hvis det da skulde ske, at det sagde til Kommunerne, at det var grebet an paa den rigtige Maade, men det senere viste sig, at Børnene dog blev underernæret — at Ministeriet saa var afskaaret fra at ændre denne Maade. Jeg vil gøre opmærksom paa, at der staar ikke noget om, at der skal ske en Forhaandsmeddelelse til Indenrigsministeren, og jeg kan ikke erkende, at Paragraffen alene paa den Maade faar en Mening. Paragraffens Betydning i denne Retning, nemlig at Ministeren skal kunne fastsætte nærmere Regler, ligger absolut ikke i hans Forhold til de villige Kommuner, til dem, der overhovedet vil anordne Bespisning, men i Forholdet til de — jeg tør haabe meget faa, om nogle — Kommuner, der er modvillige. Jeg kan aldeles ikke se det ærede Medlem fra Vervingens Berettigelse til at faa den Opfattelse ud af § 2, at Indenrigsministeren i Begyndelsen af Paragraffen lægger Bespisningen over paa Kommunerne, altsaa en Pligt til at sørge for, at Børnene ikke sulter, og derefter i Slutningen af Paragraffen trækker sammen omkring Kommunerne et Tov og trækker Bespisningen ind i Ministeriet. Det vilde saa lidet svare til hele Lovforslagets øvrige Karakter, at jeg maa have ganske særlige Grunde for at kunne antage, at dette skulde være Meningen med § 2, og disse ganske særlige Grunde foreligger ikke. Dersom det ærede Medlem fra Vervingen ud fra disse Betragtninger, ud fra det, han selv har sagt, om, at han ikke har noget imod — han har gentaget i Dag, at han ikke har noget derimod —, at det siges i Loven, at det er Kommunernes Pligt at sørge for, at Børnene ikke underernæres — hvis han ud fra dette Grundlag, denne med vor ganske jævnsides løbende Opfattelse og fælles Grundlag maatte kunne finde en Formulering, er jeg ikke i Tvivl om, at den højtærede Indenrigsminister vil vise